

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/60/2022
Identifikačné číslo spisu:	1415213800
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1415213800.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Š. M., bývajúceho v M., N. XXX/X, zastúpeného Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 51, proti žalovanej V. F. M., bývajúcej v M., E. XX, o zaplatenie peňažnej náhrady s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/550/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. júla 2020, č. k. 15Co/241/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 27. februára 2019, č. k. 9C/550/2015-326 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Nevyhovел tak žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady za užívanie spoločnej veci žalovanou, nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, v sume 7.110,72 eur, z toho sumu 131,68 eur mesačne spolu s úrokmi z omeškania od augusta 2012 do júna 2015, za mesiac júl 2015 v sume 89,20 eur mesačne s úrokmi z omeškania a počnúc dňom 22. júla 2015 v sume 65,84 eur mesačne do dňa možnosti užívania spoluvlastníckeho podielu žalobcu na rodinnom dome súpisné č. 835 postavenom na parcele registra „C“ č. XXXX/X, parcelu registra „C“ č. XXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere 598 m², všetky nehnuteľnosti vedené v LV č. XXXX pre okres W., Obec M., katastrálne územie W. R., pokiaľ sa spoluvlastníci nedohodnú na užívaní spoločnej veci inak, spolu so zákonnými úrokmi z omeškania z každej mesačnej sumy 65,84 eur, počítaných od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom vznikla povinnosť žalovanej zaplatiť mesačnú sumu 65,84 eur do zaplatenia. Ide o nehnuteľnosti, ktoré vlastnila ich matka (žalobcu a žalovanej) N. M., po jej smrti, podľa žalobcu, žalovaná neumožňovala užívanie nehnuteľností ďalším spoluvlastníkom nehnuteľností, spolu s ním aj N. M.. N. M. postúpil žalobcovi pohľadávku vzniknutú z titulu nemožnosti užívania nehnuteľností v rozsahu spoluvlastníckeho podielu N. M., ktorú mal N. M.F. voči žalovanej. V súlade so znaleckým posudkom č. 53/2015 Ing. Mgr. Jany Pecníkovej, vypracovaný na podnet žalobcu, nájomné za nehnuteľnosti predstavuje 395,05 eur mesačne bez energií, na jeho podiel (1/6) pripadá

nájomné 65,84 eur; spolu s podielom N. M. má nárok na nájomné v sume 131,68 eur. Žalobca si teda uplatňuje pohľadávku spočívajúcu v ujme nemožnosti užívania spoluvlastníckeho podielu svojho a N. M. do 21. júla 2015 (počítanej tri roky spätne k tomuto dňu); pohľadávku spočívajúcu v ujme nemožnosti užívania spoluvlastníckeho podielu odo dňa 22. júla 2015. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a uviedol, že procesná aktivita žalobcu nedáva podklad pre rozhodnutie v jeho prospech. Nebolo preukázané, že v posudzovanom období žalovaná rodičovský dom vôbec užívala, a už vôbec že ho užívala nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, a teda že vykonávala práva vlastníka i v rozsahu podielu ďalších spoluvlastníkov. Žalovaná nepotrebovala užívať rodičovský dom, keď je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu, ktorý je v tesnej blízkosti rodičovského domu. O tom, že žalovaná v posudzovanom období rodičovský dom neužívala, svedčí aj stav médií v dome. Súd zdôraznil, že žalovaná je podielovou spoluvlastníčkou predmetného domu v podiele 2/3, a teda že aj v posudzovanom období mala právo dom v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať. V konaní nebolo preukázané, že v posudzovanom období mal žalobca záujem o užívanie predmetného domu, že sa toho domáhal, že žiadal od žalovanej kľúč, a že žalovaná mu v užívaní jeho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach bránila. Kľúč na dome bol vymenený ešte za života matky strán sporu. Za predpokladu, že by mu žalovaná po smrti matky, teda ešte v roku 2010, v užívaní rodičovského domu bránila, nepochybne by využil všetky dostupné právne aj iné prostriedky, aby jej v užívaní rodičovského domu nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu zabránil. Predmetná žaloba bola ale podaná až v decembri 2015. Aj skutočnosť, že žalobu o vydanie veci (kľúča od rodičovského domu) podanú na Okresnom súde v Malackách vzal žalobca späť, nemožno vyhodnotiť inak, ako určité taktizovanie žalobcu. Podľa názoru súdu predmet sporu skôr ako právny nárok reflektuje veľmi zlé vzťahy medzi stranami sporu. Žalovanej preto nemohla vzniknúť povinnosť zaplatiť náhradu žalobcovi ako spoluvlastníkovi neužívajúcemu rodičovský dom v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. K listu žalobcu údajne zo 4. februára 2011 súd uviedol, že ani tento list, ani list žalovanej z 9. februára 2011, nemohol priniesť žalobcovi očakávanú váhu, keď jednak tento sa netýka posudzovaného obdobia, no predovšetkým nepreukazoval, že žalovaná nehnuteľnosti v posudzovanom období nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu užívala, že žalobcovi v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu v užívaní rodičovskej nehnuteľnosti bránila. Rovnako, pokiaľ ide o list žalovanej z 15. mája 2016, ani tento nepreukazuje vyššie uvedené. O nároku na náhradu trov súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. júla 2020 sp. zn. 15Co/241/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil, že žalobca ani súdu neoznačil dôkazy na preukázanie, že žalovaná mu bránila v užívaní nehnuteľností v rozhodnom období, resp. žeby držala, užívala nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Bolo preukázané, že súčasné kľúče od domovej nehnuteľnosti boli vyhotovené ešte za života ich matky, že na želanie matky mali byť v úschove žalovanej, že sami podieloví spoluvlastníci si nedali na vlastné náklady vyhotoviť kópiu kľúča a v súdnom konaní, v ktorom sa žalobca proti žalovanej domáhal vydania kľúča, žalobu zobral späť, žalobca a jeho brat sa nedostavili na stretnutie so žalovanou so zámerom riešiť vzniknutú situáciu, na prevzatie kľúča, hoci túto možnosť mali, a ani nenavrhli náhradný termín stretnutia; dňa 21. februára 2018 si žalobca kľúč neprevzal. Žalovaná preukázala, že výlučne sama po smrti matky platila úhrady za režijné náklady dodávateľom (plyn, elektrina, voda) v plnej fakturovanej výške, na čom sa žalobca a jeho brat nepodieľali. Opak tvrdenia žalovanej žalobca nepreukázal a na preukázanie svojho tvrdenia ani len neoznačil dôkazy. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 396 ods. 1, § 470 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Poukázal na rozsudok dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/252/2007 a sp. zn. 3Cdo/298/2006, od ktorých sa odvolací súd odklonil, a z ktorých podľa dovolateľa zhodne vyplývalo, že užívanie spoločnej veci nad rámce zodpovedajúcemu spoluvlastníckemu podielu vykazuje znaky bezdôvodného obohatenia sa. Namietal, že súdy oboch

inštancií dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá dovolacím súdom v situácii, keď jeden spoluvlastník nehnuteľnosti neumožní užívať druhému spoluvlastníkovi predmet spoluvlastníctva (bez ohľadu na to či ho užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu), ešte nebola vyriešená, a to napriek tomu, že vyriešenie tejto právnej otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je z pohľadu reálneho života žiaduca. Navrhol aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania alternatívne, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná sa vyjadrila k dovolaniu a navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovanej k dovolaniu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podložil na rozsudkoch dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/252/2007 a sp. zn. 3Cdo/298/2006, z ktorých podľa neho zhodne vyplývalo, že užívanie spoločnej veci nad rámce zodpovedajúcemu spoluvlastníckemu podielu vykazuje znaky bezdôvodného obohatenia sa.

12. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna

(teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

13. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Obsah tohto pojmu naplňajú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Patrí doň ale aj prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017). Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

14. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

15. Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) uviedol z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorého sa odvolací súd odklonil. Žalobca týmito argumentami vyjadril (len) svoj nesúhlas s procesom obstarávania skutkových podkladov a z toho prameniacych skutkovými závermi. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však dovolateľ neuviedol. Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalobcu je preto nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

16. Treba predovšetkým zdôrazniť, že dovolateľom označené rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/252/2007, sp. zn. 3Cdo/298/2006 nemôžu byť na daný spor aplikované. Rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/252/2007, na ktoré poukazuje dovolateľ bolo vydané v konaní, ktorého predmetom bolo užívanie nehnuteľnosti žalovanej na podnikateľské účely bez toho, aby za užívanie poskytovala náhradu. Dovolateľ však v predmetnom konaní svoje vlastnícke právo odvodil od práva osobného

užívania rodičovského domu. Rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/298/2006 bolo vydané v konaní, ktorého predmetom bolo určenie výšky nároku na bezdôvodné obohatenie, dovolateľ v predmetnom konaní výšku nároku na bezdôvodné obohatenie nenamietal.

17. V predmetnom konaní súd prvej inštancie vychádzal a vec posudzoval podľa ustanovenia § 137 Občianskeho zákonníka podľa ktorého, ak jeden zo spoluvlastníkov proti vôli ostatných spoluvlastníkov sám užíva predmet vlastníctva, musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť peňažnú náhradu. Nebolo preukázané, že v posudzovanom období žalovaná rodičovský dom vôbec užívala, a už vôbec, že ho užívala nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu a teda, že vykonávala práva vlastníka i v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu.

18. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

19. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá dovolacím súdom v situácii, keď jeden spoluvlastník nehnuteľnosti neumožní užívať druhému spoluvlastníkovi predmet spoluvlastníctva (bez ohľadu na to či ho užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu), ešte nebola vyriešená, a to napriek tomu, že vyriešenie tejto právnej otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je z pohľadu reálneho života žiaduca.

20. Z obsahu dovolania žalobcu odôvodneného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je zrejmé, že žalobca síce otázku uviedol ale jasne nekonkretizoval, akú právnu otázku je potrebné vyriešiť, ani nevysvetlil potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Dôvodom pre odmietnutie dovolania v tejto časti je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP neboli splnené, keď žalobca v dovolaní neuviedol konkrétnu právnu otázku a neuviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

21. Pokiaľ teda žalobca v dovolaní poukázal na to, že najvyšší súd vo svojej rozhodovacej praxi neposudzoval otázku, keď jeden spoluvlastník nehnuteľnosti neumožní užívať druhému spoluvlastníkovi predmet spoluvlastníctva (bez ohľadu na to či ho užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu), je potrebné uzavrieť, že ide o príliš všeobecné, abstraktné konštatovanie, ktoré nespĺňa potrebu vymedzenia právnej otázky vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko neobsahuje žiadnu konkretizáciu a charakteristiku skutkových okolností a faktorov daných v prejednávanom spore, z ktorých vzájomného posúdenia by mohla vziť v prvom rade relevantná informácia, či ide o právnu otázku doposiaľ dovolacím súdom neriešenú, a následne potom aj prípadná odpoveď na otázku, ak je od jej riešenia daná vec závislá.

22. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritornému dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené

predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

22.1. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Pre úplnosť treba ešte uviesť, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP sa vzájomne vylučuje, pretože ak v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu daná právna otázka ešte vyriešená nebola, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

22.2. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a zároveň § 421 ods. 1 písm. b/ CSP najvyšší súd už v iných prípadoch (6Cdo/ 13/2017 a 6Cdo/21/2017) uviedol, že „uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“.

23. Dovolací súd uzatvára, že žalobca v podanom dovolaní nevymedzil dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP spôsobom uvedeným v § 432 CSP, a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

24. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.